

ΔΙΝΟΡΑ

— Είναι τόσφ μακρά, τόσφ μακρά μία ημέρα! Ἄ! ὑπάρχουν επίσης και ἐλεύθεροι δεσμῶται.

Μίαν ἐσπέραν ἐπισκεφθεὶς τὴν Δινόρα, τὴν εὔρε νευροπαθεστέραν τοῦ συνήθους, ἀνήσυχον. Ὁ Εὐγένιος Φερῶ ἦτο ἀσθενής. Τὰ βάσανά του τοῦ προσέβαλον τὸν ἐγκέφαλον. Ὑπέστη ὡς εἶδος τι φρενητιάσεως, τὴν προηγουμένη νύκτα. Εἶχον φοβηθῆ πρὸς στιγμὴν αὐτοκτονίαν καὶ τὸν ἐξευγάρωσαν, τὸν δεσμώτην. Ἀντὶ νὰ τὸν ἀφήσουν μόνον εἰς τὸ κελλίον του, τὸν ἔκλεισαν ἐντὸς κελλίου προωρισμένου διὰ δύο.

Ὁ γηραιὸς τίμιος ἄνθρωπος συνέζη ἤδη πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μετ' ἐνὸς κλέπτου. Ἦτον υἱὸς οἰκογενείας, ὅστις εἶχε παραβιάσει τὸ κλειθρον τοῦ ταμείου τοῦ πατρωνός του καὶ δραπετεύσει μετ' ἀθλίαις τινος κόρης. Ἡ μετ' ἐνὸς ἀθλίου συνανάμιξις αὐτὴ ἐταπείνω τὴν Δινόραν, καὶ, πράγμα παράδοξον, δὲν ἀπήρεσκε εἰς τὸν Φερῶ.

— Τόσφ τὸ καλλίτερον, ἔλεγε, τόσφ τὸ καλλίτερον, θὰ τὸν κάμω νὰ μιλήσῃ, τὸν κλέπτῃ μου. Θὰ κάμω μελέτας!... Δὲν ἐμελέτησα ἀρκούντως ἐπὶ τῆς φύσεως!

Ἡ κόρη του ἦτο τρομασμένη ἀπὸ τὴν κατάστασιν αὐτὴν τῆς εὐλαβοῦς ἐμαρτιστήσεως, ἐν ἣ διατέλει ὁ πατήρ της, καὶ τὸ γλυκὺ μειδιάμα καὶ τὸ προσευτικὸν κίνημα τῆς λευκῆς κεφαλῆς του, τὸ ὅποιον τῇ ἐφαίνοντο νοσηρά! Ἄ! ἐὰν ὁ πατέρας της ἀπέθνησκεν! Ἐὰν ἀπέθνησκε κατάδικος! Κατάδικος! Ἦτο φορικῶδες. Ἡ τύχη τῷ ὤφειλε πολλὰ, ἢ τοῦλάχιστον, μετὰ τὴν αἰσχύνῃν ταύτην, τὴν ἀναλαμπὴν τῆς ἀθωότητός του.

Καὶ, ἐνῶ συνηράζετο ὑπὸ τῆς ὀδυνηρᾶς ταύτης σκέψεως, ὁ Ρενέ προσεπάθει νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἐπαναλαμβάνων ὅτι ἡ ἀσθένεια τοῦ φυλακισμένου δὲν ἦτο σπουδαίον τι—ἡ μεταβολὴ τῆς ἀτμοσφαιρας, ὁ ἀπὸ τῆς φυλακῆς, οἱ βραχυτάτοι περίπατοι ἴσως—καὶ παραμυθίων, ἐξορκίζων αὐτὴν νὰ μὴ κλαίῃ, συνησθάνετο τὸ δορμὺ θέλητρον, τὴν εὐάρεστον μέθην, τὴν ὁποίαν προξενοῦσι τὰ δάκρυα τῆς γυναίκος. Ἡ Δινόρα ἦτο ἀνακεκλιμένη ἐπὶ ἐδωλίου, καὶ ὀλόκληρος ἡ πυραύγια τοῦ δύοντος ἡλίου τὴν ἐκάλυπτεν οἰνοει διὰ ζωηροῦ ροδοπέπλου. Καὶ ἐκεῖνος παρατηρῶν αὐτὴν οὕτως φωταυγῆ σκεπασμένην ὑπὸ θερμοῦ φωτός, ἐντὸς ἑαρινοῦ στεφάνου, εἰλκύνετο καὶ ὑπεδουλοῦτο, ἐπλησίαζεν, ἐζήτει τὸ βλέμμα της, τὸ ὠραῖον λυπημένον προσωπάκι, ὅπερ τὸν ἀπέφευγε. Παρεμέριζεν ἀπὸ τοὺς θαρυσμένους ὀφθαλμούς της Δινόρας τὰς χεῖράς της τὰς ὁποίας ἐκράτει ἐκεῖ, καταστέλλουσα τοὺς ὀλολυγμούς της· καὶ κρατῶν αὐτὴν, καὶ ἀπεινίζων πρὸς αὐτὴν κατὰ πρόσωπον, σχεδὸν γονυπετής, ἔκλινε πρὸς τὸ ἐξαισιον πλάσμα, ὅπερ ὀλόκληρον ἔλουε τὸ ρόδινον λυκαυγές:

— Σὰς παρακαλῶ, Δινόρα, μὴ ἀπελπίζεσθε. Ὁ πατέρας σας θὰ ἐπανέλθῃ ἐδῶ. Θὰ ἐλευθερωθῇ. Θὰ εἴσθε εὐτυχῆς. Θὰ εἴσθε ἀγαπητή!

Ἐκεῖνη ἐφρικίασε, καὶ τὰ βλέμματά της ἐνεβάθουν ἐντὸς τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ρενέ.

Πρώτην φράγν ἐπὶ τοῦ παθητικοῦ αὐτοῦ τόνου, σιγὰ σιγὰ, μετὰ ἱγὸς τῆς ἐξομολογήσεως, ὁ πρίγγιψ τῇ ὠμίλει ἐρωτικῶς.

— Ἀγαπητή!

Ἔσεισε τὴν κεφαλὴν της, σκεπτομένη τὸν πατέρα της

ἴσως, ὁ ὁποῖος ἠδύνατο νὰ μὴ ἐπανέλθῃ ἐδῶ, καθὼς τὸ ἔλεγε ὁ Ρενέ, καὶ ἐκεῖνος τεθαρραμένος ὑπὸ τοῦ λόγου τὸν ὁποῖον εἶχε προφέρει, σχεδὸν ἀκουσίως, ἐπλησίαζεν ἀκόμη, ἔθλιβεν ἐντὸς τῶν χειρῶν του τὰς χεῖρας τῆς Δινόρας, καὶ, ταπεινῶν ἀκόμη τὴν φωνὴν μέχρι ψιθύρου, εἰς τὸ οὖς τῆς νεάνιδος τὸ ὅποιον τὰ χεῖλην του ἐχάιδευσαν σχεδὸν μ' ἕνα φιλί:

— Ἐγὼ θὰ σὰς ἀγαπῶ εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν, Δινόρα!.. Εἴσθε τόσο ὠραία, καὶ τόσο καλή! Ἀξίζετε τόσο νὰ ἀγαπάσθε... Καὶ σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ!

Ἐκεῖνη κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἐγκατελείπετο εἰς τὰς ἠδύτητας τῆς σοφῆς μουσικῆς τοῦ μάγου. Ἐλησμονεῖτο. Ἦτο ὡς ἀποκαμωμένη, καὶ ἐν ἠδονικῇ ἀποναρκῶσει ἀφίνετο νὰ τὴν ναουρίζουν τὰ χεῖρα τῶν λόγων ἐκείνων· καὶ ὁ Ρενέ, συνηρασμένος ὁ ἴδιος, ἀληθῶς συγκεκινημένος, πράγματι εἰλικρινῆς πρὸ τοῦ πλάσματος ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὸ βλέμμα τὸ ἐξήρπυα ἤδη μέχρι τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς, ἐνῶ ἴκετευτικώτατα ἡ Δινόρα ἠρώτα, μὲ χαμηλὴν φωνὴν, δειλῆ, ὡς νὰ ἦτο στεναγμὸς:

— Ἀλήθεια; δὲ μοῦ λέτε ψέματα;

— Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι!

— Μ' ἀγαπᾶς;

— Ἐξ ὅλης ψυχῆς!

— Θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντοτε;

— Θὰ ἦσαι ἡ γυναῖκά μου, ἡ γυναῖκά μου, ἀκούεις, Δινόρα, ἡ λατρευμένη μου, ἡ γυναῖκά μου!

— Ἡ γυναῖκά σου;

Ἐνόμιζεν ὅτι ἀνιρεύετο τὸ γλυκύτετον ὄνειρον τῶν πρώτων ρευθασμῶν της, καὶ τὸ πριγγιπόπουλο, ὁ χιμαιρώδης ἐραστής, τὸ πριγγιπόπουλο τῶν νεανικῶν ὄνειροπολημάτων της· τῇ ἐπανελαμβανεν ἐν τῷ οὐστρω ἀρρήτου ἔρωτος:

— Ναί, ἡ γυναῖκά μου! ἡ γυναῖκά μου! Τόσον ἀληθές, ὅσφ σὲ λατρεύω! Καὶ σοῦ τὸ ὀρκίζομαι εἰς τὴν τιμὴν μου!

Διὰ τὴν Δινόραν ἡ ὥρα ἐκείνη τοῦ Ἀπριλίου, καθ' ἣν ὑπὸ τὸ πορφυροῦν φῶς τῆς δύσεως παρεδίδετο, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, εἰς τὸν κ. Δὲ Σαντεναί, τὸ ἀπροσδόκητον ἐκεῖνο ἦτον ὡς ὄνειρον, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶχε ζήσει ἀσυνειδήτως· διὰ τὸν Ρενέ ἦτο θελακτικὴ συγχυρία· καὶ ὅλως ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ θετικῇ κατακτῆσει τοῦ συνήθους παρὰ τῇ νεανιδί ἀνέλιπτον ἐρωμένην, ἑκατοντάκις χαριεστέραν καὶ ἀξιολατρευτοτέραν τῆς βαρόνης Νιεδμαν, τὴν ὁποίαν ἐκλεπτεν ἀπὸ τὸν σύζυγόν της· ἢ τῆς Μαρίας Λωναί τοῦ Μελοδράματος, τὴν ὁποίαν ὑπεξήρει ἀπὸ τὸν τραπεζίτην Μολινά.

Ὁ πρίγγιψ ἦτον εὐχαριστήμενος. Γόησσα, κατὰκτησις ἀμὲ οὐσίαν», ἔλεγε εἰς τὸν ἐξάδελφόν του Ραιϋμόνδον Δὲ Φερδύ, ὅστις δὲν προσεῖχε τόσο εἰς τὰς ἐκμυστηρεύσεις του. Μικρὸς, ταπεινὸς ἔρος, ἀλλὰ φιλάρεσκος, ἐχέμυθος, διασκεδαστικός, ὡς ἐκδρομὴ πρὸς ἀγνωστὸς χώρας. Ἦτο νὰ ἐποχῆ διὰ τὸν πρίγγιπα Ρενέ Βωμαρτέλ Δὲ Σαντεναί. Ὅσον διὰ τὴν Δινόραν, ἐν τῷ πρώτῳ τούτῳ ἔρωτι εἶχεν ἀναθέσει ὀλόκληρον τὴν ζωὴν της.

Ἐπῆρξε κατ' ἀρχὰς παρὰ ταῖς δύο ἐκείναις τόσο ἀνομοίαις ὑπάρξεσι καὶ ἐν τοσούτῳ συνηνωμέναις ὑπὸ τῶν δύο τούτων ἰσομοίαν κατ' ἐπιφάνειαν αἰσθημάτων, τῆς ἰδιοτροπίας τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ πάθους τῆς ἄλλης, στιγμὴ ἀπολύτου μέθης, καὶ διὰ τὴν Δινόραν, ἐν αὐτῇ τῇ ὀδύνη της μάλιστα, ὠραὶ χαρᾶς. Ἐλάτρευε τὸν Ρενέ. Παρεδίδετο εἰς αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ ἐμπιστοσύνῃ ἐμπαθοῦς καὶ ἀγνωστῆς ἀπλοσύτης. Θὰ ἐγίνετο σύζυγός του, ἀφοῦ τῆς τὸ εἶχεν ὀρκισθῆ. Δὲν ἐσκέπτετο μάλιστα εἰς τὴν θλιβεράν πραγματικότητά ὅτι ἦτον ἡ ἐρωμένη του. (Ἀκολουθεῖ).